

2 γυναίκες - 2 διαφορετικές εποχές

> "Madame B" από την Ομάδα ONE/OFF

Ιδέα/Σκηνοθεσία: Μαρία Κυριάκου
Διασκευή/ Δραματουργική επεξεργασία
κειμένου: Μαρία Κυριάκου
Σκηνικά: Βασίλης Δωρίτης, Πάνος Μπάρτζης
Επιμέλεια κίνησης: Milena Ugren-Koulas
Μουσική επιμέλεια: Μαρία Κυριάκου
Ενδυματολογία: Νάταλη Κωνσταντινίδου
Σχεδιασμός φωτισμού: Βασίλης Πετεινάρης
Παίζουν: Άντρη Ευμίδου, Μαρία Καυκαρί-
δου, Δημήτρης Κωνσταντινίδης, Κώστας
Συλβέστρου, Αντρέας Χατζηγεωργίου.

Ισως αυτές είναι οι ιδανικές συνθήκες υπό τις οποίες μπορεί να ανταποκριθεί κανείς στο ερέθισμα από μια παράσταση. Δεν έχω δει τις προηγούμενες δουλειές της ομάδας ONE/OFF, το performance «Little Boxes» και την παράσταση «Where is my love?», δεν έχω ξαναδεί στη σκηνή τους τρεις από τους πέντε συντελεστές, δεν έχω υπόψη μου τα δύο ελληνικά έργα (της Ντάτσια Μαραίνη «Αναζητώντας την Έμμα» και της Κλαίρης Μισοτάκη «Οι Παράξενοι Λόγοι της Κυρίας Μποβαρύ») που συνόδευσαν στη «βιβλιογραφία» της παραγωγής τη «Madame Bovary» του Gustave Flaubert. Δεν έχω μιλήσει με κανένα για τις εντυπώσεις από αυτή την παράσταση, δεν έχω ακούσει άποψη για τις παλαιότερες παραγωγές. Οπότε η γνωριμία είναι πραγματικά της στιγμής, και η ανταπόκριση άμεση και αφιltrάριστη.

Η ιδέα της Μαρίας Κυριάκου είναι γοητευτική και θεατρικά γόνιμη. Ένωσα θετική προδιάθεση και μόνο εξαιτίας της επιλογής της λογοτεχνικής βάσης. Η «Madame Bovary» του Flaubert, μαζί με το «Κόκκινο και Μαύρο» του Στεντάλ, είναι τα αγαπημένα της μακρινής μου εφηβείας. Εξάλλου, από τότε που γράφτηκε το μυθιστόρημα, η ηρωίδα του Έμμα Μποβαρύ υπήρξε, σε πολλές κοινωνίες και δεκαετίες, σημείο αναφοράς όταν οι συζητήσεις άγγιζαν το δικαίωμα της γυναίκας για την κοινωνική ελευθερία, για την ηθική απενοχοποίηση, για τα «εγκλήματα καρδιάς».

Έτσι, η ιδέα να χρησιμοποιηθεί η κλασική μορφή της Έμμας Μποβαρύ για τον παραλληλισμό με μια σύγχρονη γυναίκα, την Β. εντάσσεται στην πλούσια μετακειμενική παράδοση γύρω από το φλομπερικό έργο. Ταυτόχρονα πρέπει να επισημάνουμε, ότι η θεατρική διασκευή της Μαρίας Κυριάκου γίνεται από σύγχρονη και σε τέτοιο βαθμό προσωπική οπτική γωνιά, που μπορεί να θεωρηθεί όχι απλή χρήση της κλασικής μορφής, αλλά ερμηνεία της. Αυτό το ερμηνευτικό ύφος αντιλαμβάνεται και υιοθετεί η ηθοποιός Άντρη Ευμίδου. Η

μας εποχή, η δική της ερμηνεία περιέχει κρίση, ειρωνεία, συμπάθεια. Το τρίγωνο των ανδρών της Έμμας, ο Δημήτρης Κωνσταντίνου, ο Κώστας Συλβέστρου, ο Αντρέας Χατζηγεωργίου, προσπαθούν (επιτυχώς) να συντονιστούν με την Άντρη Ευμίδου, αλλά είναι φανερό ότι η Μαρία Κυριάκου (σε ρόλο σκηνοθέτη) ενδιαφέρεται περισσότερο για τις γυναικείες μορφές.

Η δομή της παράστασης βασίζεται στον άξονα της σύγκρισης / αντίθεσης των δύο γυναικών και των δύο εποχών. Η Μαρία Κυριάκου προαναγγέλλει αυτή τη δομή στον τίτλο, παντρεύοντας το όνομα της Έμμας και της Β. (= Madame B) και συνεχίζοντας «Δύο γυναίκες. Δύο διαφορετικές εποχές».

Η σύγχρονη γυναίκα, η Β. (Μηδ), έχει το δικό της σκηνικό χώρο και χρόνο. Ο χώρος-περιοχή της σκηνής 2, όπως ονομάζεται στον λόγο του

ψυχαναλυτή. Ο χρόνος-επίσης περιορισμένος, το ρολόι στον τοίχο μετράει τη δική της ώρα, και όχι της Έμμας.

Η Μαρία Καυκαρίδου παίζει σε πολύ διαφορετική манιέρα από την Άντρη Ευμίδου. Οι όροι αντιστρέφονται. η Έμμα χάνεται στη ζάλη των πράξεών της και της κοινωνικής κατάδίκης, αλλά τολμά, ζει, κλέβει την ελευθερία. Η σημερινή της «ανάλογος» δεν τολμά να σπάσει τη φυλακή του γάμου της. Η φαινομενικά πετυχημένη ζωή, οι δήθεν καλές σχέσεις με τον άνδρα της, οι δήθεν ικανοποίηση με τη δήθεν «καλή ζωή» που έχει, δημιουργούν κάτι σαν «σιδηρούν προσωπείο», όπου μόνο τα μάτια εκφράζουν την απελπισία. Η Μαρία Καυκαρίδου, περιορισμένη στη χρήση εκφραστικών μέσων, καταφέρνει να παίξει την απόγνωση της ηρωίδας της χωρίς υπερβολές, χωρίς δραματισμούς, «Ξεπαγώνοντας» τον εαυ-

Χρειάζεται υποκριτική προσωπικότητα με πολύ μεγάλο εκτόπισμα για να μπορεί να κρατάει τέτοια σόλο, χωρίς να προκαλεί χαλάρωση ρυθμού, όπως και μείωση συγκέντρωσης εκ μέρους του κοινού

τό της σιγά σιγά.

Αυτό που δεν πέτυχε στην παράσταση, κατά την άποψή μου, είναι το εύρημα των, ας τα ονομάσουμε, σιωπηλών επιβραδύνσεων.

Τέτοιες στιγμές έχουν και οι δύο τομείς της παράστασης. Η Έμμα χορεύει ερωτικά με τους εραστές της σιωπηλά και αργά, εκφράζει την απόγνωσή της βγάζοντας τα ρούχα της σιωπηλά και αργά, η Β. αφήνεται σε ερωτικές φαντασιώσεις, σιωπηλά και αργά...

Πιστεύω, χρειάζεται υποκριτική προσωπικότητα με πολύ μεγάλο εκτόπισμα για να μπορεί να κρατάει τέτοια σόλο, χωρίς να προκαλεί χαλάρωση ρυθμού, όπως και μείωση συγκέντρωσης εκ μέρους του κοινού. Εξάλλου, στη μικρή διάρκεια της παράστασης, ο χρόνος που αφιερώνεται σ' αυτά τα σιωπηλά σόλο και ντιουέτα, είναι υπερβολικός.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ